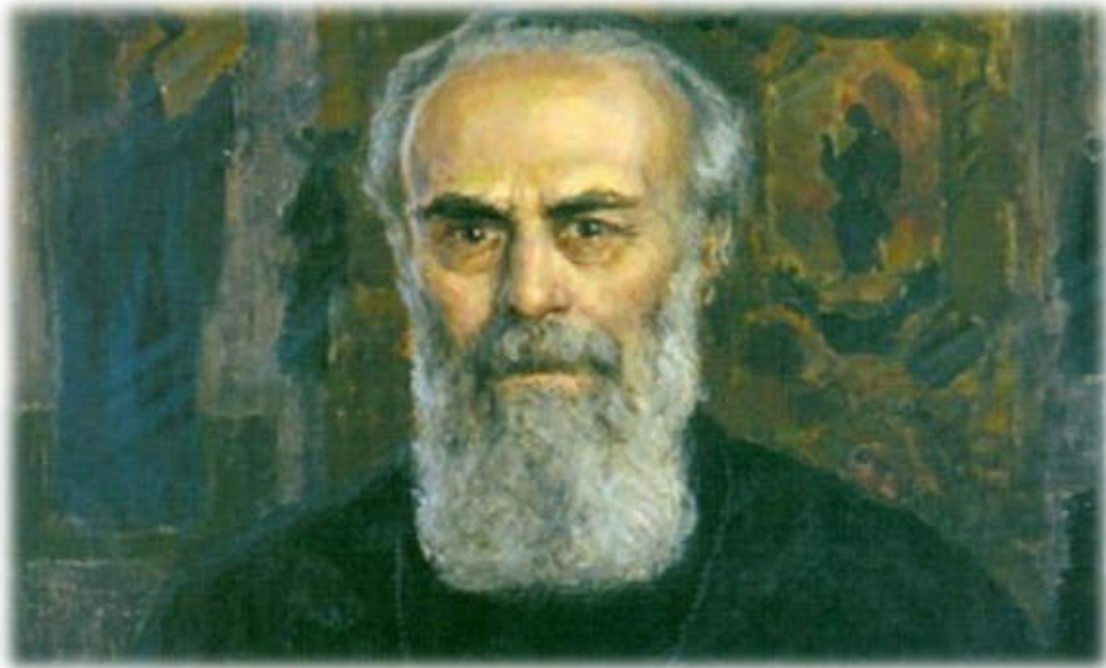

Τελικά θέλουμε κάτι από τον Χριστό ή θέλουμε τον
ίδιο τον Χριστό;
του Επισκόπου Anthony Bloom

Ο Θεός είναι διατεθειμένος να μείνει τελείως έξω από την ζωή μας, είναι έτοιμος να το σηκώσει αυτό σαν ένα σταυρό, αλλά δεν είναι καθόλου διατεθειμένος να γίνει απλώς ένα μέρος της ζωής μας.

Έτσι όταν σκεπτόμαστε την απουσία του Θεού, δεν αξίζει να ερωτήσουμε τον εαυτό μας: ποιος φταίει γι' αυτό;

Πάντοτε αποδίδουμε την ενοχή στον Θεό, πάντοτε κατηγορούμε Εκείνον, είτε κατ' ευθείαν, είτε μπροστά στους ανθρώπους, ότι είναι απών, ότι ποτέ δεν είναι παρών όταν Τον χρειαζόμαστε, ποτέ δεν ανταποκρίνεται οσάκις καταφεύγουμε σ' Αυτόν.

Είναι στιγμές που είμαστε περισσότερο «ευσεβείς» και λέμε ευλαβικά: «ο Θεός δοκιμάζει την υπομονή μου, την πίστη μου, την ταπείνωση μου». Βρίσκομαι ένα σωρό τρόπους για να μεταβάλουμε την εναντίον μας κρίση του Θεού σε έπαινό μας. Είμαστε τόσο υπομονετικοί ώστε μπορούμε να υποφέρουμε ακόμα και τον Θεό!

Όταν πάμε να προσευχηθούμε όλες τις φορές θέλουμε Κάτι από Εκείνον και καθόλου Εκείνον. Μπορεί αυτό να λεχθεί σχέση; Συμπεριφερόμαστε με τον τρόπο αυτόν στους φίλους μας; Αποβλέπουμε κυρίως σ' αυτό που η φιλία μπορεί να μας δώσει ή αγαπάμε τον φίλο; Συμβαίνει το ίδιο στις σχέσεις μας με τον Θεό;

Ας σκεφθούμε τις προσευχές μας, τις δικές σας και τις δικές μου. Σκεφθείτε την θέρμη, το βάθος και την ένταση που έχει η προσευχή σας, όταν αφορά κάποιον που αγαπάτε, ή κάτι που έχει σημασία για την ζωή σας. Τότε η καρδιά σας είναι ανοιχτή, όλος ο εσωτερικός σας εαυτός είναι προσηλωμένος στην προσευχή. Μήπως αυτό σημαίνει ότι ο Θεός έχει κάποια σημασία για σας; ΌΧΙ, καθόλου! Απλώς σημαίνει ότι το θέμα της προσευχής σας απασχολεί.

Όταν κάνετε την γεμάτη πάθος, βαθειά και έντονη προσευχή, την σχετική με το αγαπώμενο πρόσωπο, ή την κατάσταση που σας στεναχωρεί και μετά στραφήτε στο επόμενο αίτημα, που δεν σας απασχολεί και πολύ και ξαφνικά παγώση η διάθεσί σας, τι άλλξε; «Ψυχράθηκε» μήπως ο Θεός; Ή έχει «απομακρυνθεί»; Όχι ασφαλώς. Αυτό σημαίνει ότι όλη η έξαρσι, όλη η έντασι της προσευχής σας δεν γεννήθηκε από την παρουσία του Θεού, ούτε από την προς Αυτόν πίστι σας, την σφοδρή γι' Αυτόν αγάπη, από την αίσθησι της παρουσίας Του. Αλλά γεννήθηκε, μόνο και μόνο, από την ανησυχία σας για κείνο το πρόσωπο ή για κείνη την υπόθεσι, και όχι για τον Θεό.

Γιατί λοιπόν μας εκπλήττει το γεγονός ότι αυτή η απουσία του Θεού μας πλήττει; Εμείς είμαστε εκείνοι που απουσιάζουμε, εμείς γινόμαστε ψυχροί, αφού δεν μας ενδιαφέρει πλέον ο Θεός. Γιατί; Διότι ο Θεός δεν έχει τόσο σημασία για εμάς.

Υπάρχουν επίσης και άλλες περιπτώσεις που ο Θεός είναι «απών». Εφόσον εμείς είμαστε πραγματικοί, δηλαδή είμαστε, αληθινά, ο εαυτός μας, ο Θεός μπορεί να είναι παρών και να κάνει κάτι για εμάς. Αλλά από την στιγμή που προσπαθούμε να γίνουμε ότι στην ουσία δεν είμαστε, τότε δεν μένει τίποτε να πούμε ή να έχουμε. Γινόμαστε μία φανταστική προσωπικότης, μία ανειλικρινής παρουσία, και την παρουσία αυτήν δεν μπορεί να την πλησιάσει ο Θεός.

Για να μπορέσουμε ναν προσευχηθούμε πρέπει να ζήσουμε στην κατάσταση η οποία καθορίζεται σαν Βασιλεία του Θεού. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι Αυτός είναι ο Θεός, ο Βασιλεύς, οφείλουμε να παραδοθούμε σ' Αυτόν. Τουλάχιστον πρέπει ναν ενδιαφερόμαστε για το θέλημά Του, ακόμη και αν δεν είμαστε ικανοί να το εκπληρώσουμε. Αλλά αν δεν είμαστε ικανοί γι' αυτό, αν φερόμαστε στον Θεό όπως ο πλούσιος νεανίας που δεν μπορούσε να ακολουθήση τον Χριστό γιατί ήταν πάρα πολύ πλούσιος, τότε πώς θα Τον συναντήσουμε;

Πολύ συχνά, ότι θα θέλαμε να είχαμε αποκτήσει δια της προσευχής, δια της βαθείας σχέσεως με τον Θεό, την οποίαν τόσο επιθυμούμε, είναι απλώς μια επιθυμία ευτυχίας και τίποτα παραπάνω. Δεν είμαστε προετοιμασμένοι να πουλήσουμε όλα όσα έχουμε για να αγοράσουμε τον πολύτιμο μαργαρίτη. Έτσι πως είναι δυνατόν να κερδίσουμε αυτόν τον πολύτιμο μαργαρίτη; Είναι Αυτός η προσδοκία μας;

Τελικά θέλουμε κάτι από τον Χριστό ή θέλουμε τον ίδιο τον Χριστό;

**Από το βιβλίο: "Μάθε να προσεύχεσαι"
εκδ. "Η ΕΛΑΦΟΣ"**

Πηγή : <http://orthodoxmathiteia.blogspot.com>